

ΟΥΚΡΑΝΙΑ: Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΙΑ ΕΘΝΙΚΗ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ

Καθώς παρουσιάζουμε σήμερα τη δεύτερη έκδοση του βιβλίου *Ουκρανία: Η πάλη των εργαζομένων για εθνική κυριαρχία*, ο εργαζόμενος λαός της Ουκρανίας συνεχίζει να αντιμετωπίζει τις ολέθριες συνέπειες της πάνω από ένα χρόνο εισβολής των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων στη χώρα τους. Είναι ο πρώτος μεγάλης έκτασης πόλεμος στην Ευρώπη μετά από εβδομήντα πέντε χρόνια. Ένας αιματηρός πόλεμος με μεγάλες απώλειες όχι μόνο όσο αφορά τις ένοπλες δυνάμεις αλλά και τους αμάχους.

Σύμφωνα με την OHCHR και την Kyiv School of Economics: τα θύματα μεταξύ των αμάχων έχουν φτάσει πάνω από 20.000 στην Ουκρανία, αλλά θεωρείται ότι ο πραγματικός αριθμός είναι αρκετά μεγαλύτερος.

Υπολογίζονται ότι πάνω από 100.000 σπίτια έχουν καταστραφεί μερικώς ή πλήρως από τους βομβαρδισμούς. 18 πολιτικά αεροδρόμια, 779 ιατρικές εγκαταστάσεις, 1371 εκπαιδευτικά ιδρύματα, 690 νηπιαγωγεία, 23 εμπορικά κέντρα, 28 δεξαμενές πετρελαίου, 563 πολιτιστικά κέντρα και θρησκευτικοί χώροι έχουν πάθει μεγάλες ζημιές ή καταστραφεί ολοσχερώς.

Ο συνεχής βομβαρδισμός υποδομών, η μαζική καταστροφή δρόμων και γεφυρών, η έλλειψη πρόσβασης στα λιμάνια που τα έχουν μπλοκάρει οι ρωσικές ένοπλες δυνάμεις, όλα αυτά έχουν περιορίσει τις καθοριστικής σημασίας για την οικονομία της Ουκρανίας εξαγωγές σιταριού, ηλιέλαιου και μεταλλικών ειδών.

Πάνω από οκτώ εκατομμύρια πρόσφυγες από την Ουκρανία έχουν διαφύγει στην Ευρώπη και τουλάχιστον πέντε εκατομμύρια έχουν εκτοπιστεί από τις εστίες τους μέσα στη χώρα. Πριν την εισβολή ο πληθυσμός της Ουκρανίας ήταν 44 εκατομμύρια.

Ακόμα και πριν από τον πόλεμο, η Ουκρανία ήταν η φτωχότερη καπιταλιστική χώρα της Ευρώπης. Είναι η 3^η μεγαλύτερη οφειλέτης του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, το οποίο ζητάει όλο και περισσότερα αντεργατικά μέτρα για να λάβει η αστική κυβέρνηση Ζελένσκι άλλη μια δόση δανείων. Στις αρχές Απριλίου το ΔΝΤ έδωσε άλλο ένα δάνειο 15.6 δισεκατομμύρια δολαρίων με τα προαπαιτούμενα να περιλαμβάνουν και άλλες περικοπές στις κοινωνικές παροχές. Ο πληθωρισμός τρέχει στα 24% και το 60% του πληθυσμού ζει κάτω από τα επίσημα όρια της φτώχειας.

Στην πραγματικότητα ο πόλεμος αυτός ξεκίνησε τον Μάρτη 2014 με την εισβολή και την προσάρτηση της Κριμαίας από την κυβέρνηση του Πούτιν προς όφελος των Ρώσων καπιταλιστών. Ακολούθησε ο πόλεμος

στην ανατολική περιφέρεια της Ουκρανίας, την οποία κατέλαβαν τελικά τα ρωσικά στρατεύματα.

Αν και στην Κριμαία σήμερα 58% του πληθυσμού είναι Ρώσοι όσο αφορά στην εθνική καταγωγή, 25% είναι Ουκρανοί και 12% Τάταροι – που είναι υπέρμαχοι μιας ενωμένης ανεξάρτητης Ουκρανίας–, σε δημοψήφισμα το 1991 56% των ψηφοφόρων ψήφισε υπέρ της παραμονής της στην Ουκρανία και 42% να ενσωματωθεί στη Ρωσία. Η Μόσχα έστησε στην Κριμαία μια κυβέρνηση του κόμματος Ρωσική Ενότητα το οποίο στις εκλογές είχε πάρει περίπου 4%. Η κυβέρνηση αυτή οργάνωσε ένα νόθο δημοψήφισμα στο οποίο υποτίθεται συμμετείχε το 83% του πληθυσμού και τελικά το 97% τάχθηκε υπέρ της απόσχισης από την Ουκρανία και την ένταξη στη Ρωσία. Έκτοτε διεξάγει μια εκστρατεία ιδίως κατά των Τατάρων. Έχουν γίνει έφοδοι στα τζαμιά τους, έχει απαγορευτεί η κεντρική τους πολιτική οργάνωση, έχουν γίνει εκτοπίσεις και ακτιβιστές Τάταροι έχουν εξαφανιστεί.

Στην ανατολική Ουκρανία, στο Ντονέτσκ, εάν και το 57% του πληθυσμού είναι εθνικά Ουκρανοί και 38% Ρώσοι, το 1991 83% ψήφισε υπέρ της ανεξαρτησίας της Ουκρανίας από τη Ρωσία. Ποτέ δεν υπήρξε ένα κίνημα στην ανατολική Ουκρανία υπέρ της ενσωμάτωσής της στη Ρωσία ή ένα κίνημα που να απαιτεί τα εθνικά δικαιώματα των ρωσικής καταγωγής κατοίκων που υποτίθεται, σύμφωνα με τον Πούτιν, αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο της γενοκτονίας.

Υπάρχει μια σημαντική διαφορά μεταξύ των εθνικά Ρώσων στην καταγωγή και των ρωσόφωνων Ουκρανών. Παρόμοια με τον ιρλανδικό λαό, σημαντική πτυχή της επί αιώνες εθνικής καταπίεσής τους από την Μόσχα, ήταν η απαγόρευση της ουκρανικής γλώσσας. Σύμφωνα με μια έρευνα που έγινε πέρυσι, 50% των Ουκρανών θεωρούν τα ουκρανικά ως τη μητρική τους γλώσσα, 29% τα ρωσικά και 20% θεωρούν και τις δυο γλώσσες ως μια κοινή μητρική τους γλώσσα. Πολλοί μιλούν τα «σούρζικ», έναν συνδυασμό των δύο γλωσσών. Το 2012 ένας νόμος καθιέρωσε τα ρωσικά ως επίσημη γλώσσα, ιδιαίτερα σε περιοχές όπου μιλιόταν περισσότερο. Συνταγματικό δικαστήριο ανέτρεψε μετέπειτα τον νόμο αυτό. Και η κυβέρνηση Ζελένσκι έχει εντείνει τις επιθέσεις στα γλωσσικά δικαιώματα των ρωσόφωνων.

Με μια σειρά από τοπικά πραξικοπήματα ένοπλες αποσχιστικές δυνάμεις με την υποστήριξη του Πούτιν έστησαν στο Λουχάνσκ και στο Ντονέτσκ Λαϊκές Δημοκρατίες και οργάνωσαν νόθα δημοψηφίσματα υπέρ της ενσωμάτωσης της ανατολικής Ουκρανίας στη Ρωσία. Οι λεγόμενες αυτές Λαϊκές Δημοκρατίες συνδυάζουν τον μεγαλορωσικό σοβινισμό με μια

σταλινική ορολογία. Το Ντονέτσκ και το Λουχάνσκ δεν είναι το κέντρο του «αντιφασιστικού» ή «αντιϊμπεριαλιστικού» αγώνα, ή της πάλης κατά των καπιταλιστών ολιγαρχών. Το σύνταγμα που υιοθέτησε η λεγόμενη Λαϊκή Δημοκρατία του Ντονέτσκ είναι ενδεικτικό. Διακηρύττει την «εγκαθίδρυση ενός ανεξάρτητου κράτους [...] με την προοπτική να γίνει τμήμα της Μεγάλης Ρωσίας και τα εδάφη του αναπόσπαστο κομμάτι του Ρωσικού Κόσμου θεμέλια λίθος του οποίου είναι η Ορθόδοξη θρησκεία» που είναι και η επίσημη θρησκεία του κράτους. Το δικαίωμα των γυναικών στην έκτρωση απαγορεύεται καθώς και η ομοφυλοφιλία. Το σύνταγμα, τέλος, «προστατεύει το δικαίωμα στην ιδιωτική ιδιοκτησία» και του «δικαιώματος του επιχειρείν».

Η προσάρτηση της Κριμαίας και η κατάληψη της ανατολικής Ουκρανίας ήρθε ως απάντηση του Πούτιν στην λαϊκή εξέγερση του Μαϊντάν που ανέτρεψε την φιλο-ρωσική κυβέρνηση του Γιανουκόβιτς.

Η ανατροπή του Γιανουκόβιτς δεν ήταν ένα «φασιστικό πραξικόπημα» όπως υποστηρίζει ο Πούτιν και οι απολογητές του. Οι διαδηλώσεις εκατοντάδων χίλι

άδων επεκτάθηκαν από το Κιέβο σε πάνω από 50 άλλες πόλεις και χωριά σε όλη την Ουκρανία. Οι αιματηρές μάχες και τα οδοφράγματα άρχισαν όταν ο Γιανουκόβιτς προσπάθησε να καταστείλει βίαια τις λαϊκές κινητοποιήσεις αναλαμβάνοντας δικτατορικές εξουσίες. Και αυτό είχε το αντίθετο αποτέλεσμα, παρά την δολοφονία δεκάδων διαδηλωτών από τις ειδικές αστυνομικές δυνάμεις.

Στο Μαϊντάν συμμετείχαν άνθρωποι διαφορετικών ταξικών και εθνικών προελεύσεων. Σημαντική ήταν η συμμετοχή εργατών από τα ορυχεία και τα χαλυβουργεία της ανατολικής Ουκρανίας, μέσα από τα ανεξάρτητα συνδικάτα τους, όπως ο Σύνδεσμος Ελεύθερων Συνδικάτων του Λουχάνσκ, με δικά τους μπλοκ και δικές τους ομάδες αυτοάμυνας. Επίσης αγρότες συμμετείχαν σε συλλαλητήρια στα χωριά. Συμμετείχαν εργαζόμενοι στον καθαρισμό και τη συντήρηση των πυρηνικών εργοστασίων του Τσέρνομπιλ. Στο Μαϊντάν συμμετείχαν επίσης το Αυτόνομο Συνδικάτο Εργατών, η «Άμεση Δράση», μια αριστερή φοιτητική οργάνωση, η Ελεύθερη Γη, μια ριζοσπαστική οικολογική οργάνωση και οπαδοί της Άρσεναλ του Κιέβου. Όλοι αυτοί συμμετείχαν στα οδοφράγματα και στις συγκρούσεις με την αστυνομία αλλά και με τους ακροδεξιούς και τους φασίστες. Ο πρώτος διαδηλωτής που έπεσε νεκρός από σφαίρες των αστυνομικών δυνάμεων του Γιανουκόβιτς ήταν ένας Αρμένιος που είχε έρθει στο Μαϊντάν από την Dnipropetrovsk της ανατολικής Ουκρανίας. Επικεφαλής μιας από τις ομάδες αυτοάμυνας της πλατείας ήταν ένας Εβραίος, ο οποίος με το ξημέρωμα του Σαββάτου παρέδιδε τα καθήκοντά του σε έναν συναγωνιστή του Ουκρανό. Στις

διαδηλώσεις συμμετείχαν επίσης οι εθνικά καταπιεζόμενοι Τάταροι από την Κριμαία.

Το επίπεδο των φασιστικών και αντισημιτικών επιθέσεων στην Ουκρανία δεν διαφέρει από της Ρωσίας ή άλλων χωρών της Ευρώπης. Από τα 12.000 μέλη και 39 ομάδες που συγκροτούσαν την «Αυτοάμυνα του Μαϊντάν», ο Δεξιός Τομέας είχε μία ομάδα με 300 μέλη και το Σβόμποντα, ένα ακροδεξιό αστικό κόμμα τύπου ΛΑΟΣ, είχε επίσης μία ομάδα με 150 μέλη. Ο Δεξιός Τομέας προσπαθούσε να κερδίσει υποστήριξη με θεαματικές συγκρούσεις με την αστυνομία. Η πολιτική όμως των φασιστών και των ακροδεξιών δυνάμεων που συμμετείχαν στο Μαϊντάν ποτέ δεν κέρδισε μαζική υποστήριξη. Αυτό έδειξε και το ασήμαντο ποσοστό στις εκλογές του 2019 του μόλις 2% που έλαβε ο συνασπισμός ακροδεξιών και φασιστικών πολιτικών δυνάμεων του Δεξιού Τομέα, του Σβόμποντα, και των Εθνικών Σωμάτων (πολιτικό σχήμα του Τάγματος Αζόφ).

Στην Ουκρανία, όπως άλλωστε και σε όλον τον κόσμο, δεν έχουν αναπτυχθεί συνθήκες μιας βαθιάς κοινωνικής και οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού, μιας έντονης ταξικής πόλωσης και μιας κατάρρευσης της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Δεν υπάρχουν επαναστατικοί αγώνες των εργαζόμενων που να απειλούν την πολιτική εξουσία της τάξης των εργοδοτών. Δεν υπάρχουν οι συνθήκες εκείνες στις οποίες η τάξη των καπιταλιστών στρέφεται προς την οργάνωση και χρησιμοποίηση ενός μαζικού φασιστικού κινήματος για την καταστροφή, με μαζική βία και τρομοκρατία, του εργατικού κινήματος και των οργανώσεών του, όπως έγινε στη Γερμανία με την άνοδο των ναζιστικών δυνάμεων στην εξουσία.

Ο χαρακτηρισμός της εξέγερσης του Μαϊντάν ως «φασιστικό πραξικόπημα» είναι μια αισχρή προσβολή προς τα 2.200.000 εκατομμύρια Ουκρανούς που στάλθηκαν στην Γερμανία ως σκλάβοι εργάτες κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Στους πάνω από 4.5 εκατομμύρια Ουκρανούς που πολέμησαν με τον Κόκκινο Στρατό και πάνω από 250.000 που πολέμησαν μαζί με τους σοβιετικούς παρτιζάνους κατά των στρατευμάτων του Χίτλερ. Και είναι μια αισχρή περιφρόνηση προς τα πέντε με επτά εκατομμύρια Ουκρανούς που έχασαν την ζωή τους στον πόλεμο, των 1.5 εκατομμύριο Εβραίων που δολοφονήθηκαν από τα ναζιστικά SS.

Ο Πούτιν δηλώνει μέχρι και σήμερα ότι στόχος του αιματηρού πολέμου που εξαπέλυσε είναι η «αποναζιστικοποίηση» της Ουκρανίας, μιας χώρας όπου ο πρόεδρος, ο πρωθυπουργός και ο υπουργός άμυνας είναι όλοι Εβραίοι.

Οι εργαζόμενοι της Ουκρανίας βγήκαν πιο ισχυροί όσο αφορά τις συνδικαλιστικές τους οργανώσεις για να αντιμετωπίσουν τις επιθέσεις λιτότητας της τάξης των εργοδοτών. Μέσα από την εμπειρία της συμμετοχής τους στο Μαϊντάν απέκτησαν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση να παλέψουν στην υπεράσπιση των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων τους και πάνω απ' όλα πιο ισχυροί να αντιμετωπίσουν την εισβολή των δυνάμεων της Μόσχας. Αυτό εξηγεί το θάρρος, την αυτοθυσία και την αποφασιστικότητα με την οποία έχουν καταφέρει να απωθήσουν την εισβολή.

Στην αρχική φάση του πολέμου, ο Πούτιν πίστευε ότι ξεκινώντας πέρυσι τον Φλεβάρη την εισβολή από την Λευκορωσία, μέσα σε λίγες μέρες θα είχε καταλάβει το Κίεβο. Αντιμετωπίζοντας, όμως, την σφοδρή αντίσταση των εργαζομένων που αποτελούν τη ραχοκοκαλιά των ενόπλων δυνάμεων και των εθελοντικών πολιτοφυλακών της Ουκρανίας, ο Πούτιν απέσυρε τις δυνάμεις του και επικέντρωσε τις επιθέσεις του στην ανατολική περιφέρεια της Ουκρανίας.

Οι συγγραφείς του βιβλίου περιγράφουν τον καθοριστικό ρόλο που παίζουν οι εργαζόμενοι στην υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας. Θα αναφέρουν εδώ το παράδειγμα των εργαζομένων στους σιδηρόδρομους που αποτελούν για προφανείς λόγους ιδιαίτερο στόχο των βομβαρδισμών της Μόσχας. Πάνω από 230.000 εργάζονται στο δίκτυο των σιδηρόδρομων και είναι μέλη των σωματείων. Παρά τους βομβαρδισμούς, τα τρένα συνεχίζουν να μεταφέρουν εφόδια, όπλα και τρόφιμα από τη μια άκρη της χώρας έως την άλλη. Έχουν μεταφέρει επίσης εκατομμύρια ανθρώπους που αναγκάστηκαν λόγω των βομβαρδισμών να εγκαταλείψουν τις εστίες τους. Αρκετοί σιδηροδρομικοί έχουν καταταγεί ως εθελοντές στον στρατό ή στις περιφερειακές ομάδες άμυνας. Το συνδικάτο οργανώνει την εκπαίδευση των εργαζομένων στις πρώτες βοήθειες, στην εκκαθάριση ναρκοπεδίων και άλλες δεξιότητες χρήσιμες στο μέτωπο. Πολλές γυναίκες έχουν δώσει μάχη για να μπορέσουν να καταταχθούν ως εθελόντριες για να πολεμήσουν στο μέτωπο. Σήμερα αποτελούν το 15% των ενόπλων δυνάμεων. Αξιοσημείωτη είναι και η συμμετοχή των Ρομά, μια από τις ιστορικά πιο καταπιεζόμενες εθνότητες, στη μάχη κατά της ρωσικής εισβολής.

Σήμερα, λόγω μιας σειράς από ήττες που έχει υποστεί, το καθεστώς Πούτιν έχει καταφύγει στον ανελέητο βομβαρδισμό κατοικημένων περιοχών, που μας θυμίζουν τον βομβαρδισμό της Δρέσδης από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις των ΗΠΑ και της Βρετανίας κατά τη δεύτερη παγκόσμια σφαγή.

Ο Πούτιν είχε δείξει τις προθέσεις του ορίζοντας τον στρατηγό Alexander Dvornikov επικεφαλής της πολεμικής επιχείρησης, ξεκινώντας με την

κατάληψη της Κριμαίας. Ο Δνορνίκον είναι γνωστός ως ο «σφαγέας του Χαλεπιού», όπου ως διοικητής της ρωσικής στρατιωτικής στήριξης προς το δικτατορικό καθεστώς του Άσαντ ισοπέδωσε την ιστορική αυτή πόλη της Συρίας. Ήταν επίσης επικεφαλής της ισοπέδωσης με έναν ανελέητο βομβαρδισμό της πόλης Γκρόσνι κατά τον πόλεμο της Ρωσίας εναντίον του αγώνα των Τσετσένων που πάλευαν για την ανεξαρτησία της πατρίδας τους.

Ο Πούτιν έχει οργανώσει τη μεγαλύτερη στρατιωτική κινητοποίηση της Ρωσίας από το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και έχει προκλητικά θέσει σε ετοιμότητα τις πυρηνικές δυνάμεις του. Το φθινόπωρο πέρυσι ο Πούτιν κάλεσε νέα επιστράτευση 300.000 έφεδρων. Όλο και περισσότεροι φαντάροι δεν έχουν διάθεση να πολεμήσουν στην Ουκρανία ως κρέας για τα κανόνια. Χιλιάδες έχουν φύγει από τη χώρα για να αποφύγουν την επιστράτευση. Η ρωσική κυβέρνηση ανακοίνωσε φέτος τον Απρίλη αυστηρότερα μέτρα πέρα από την ποινή φυλάκισης για όσους προσπαθούν να την αποφύγουν.

Δείχνοντας μεγάλη περιφρόνηση για τη ζωή των Ρώσων φαντάρων, στέλνει στο μέτωπο να πολεμήσουν κατά κύματα τους νεοσύλεκτους με μεγάλες απώλειες.

Από την αρχή του πολέμου υπήρξαν αντιπολεμικές εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στη Ρωσία. Με την εισβολή στην Κριμαία το 2014 πάνω από 50.000 διαδήλωσαν κατά του πολέμου στη Μόσχα. Τον Μάρτη του 2022 πάνω από 5.000 εκπαιδευτικοί υπέγραψαν μια ανοικτή επιστολή κατά του πολέμου στο οποίο γράφουν: «Ο πόλεμος αυτός δεν είναι δικός μας. Η εισβολή στο ουκρανικό έδαφος έγινε στο όνομα των Ρώσων πολιτών, αλλά ενάντια στη θέλησή μας. Στηρίζουμε τις αντιπολεμικές εκδηλώσεις και απαιτούμε την άμεση κατάπαυση του πυρός». Οι φοιτητές είχαν μια ανάλογη εκδήλωση διαμαρτυρίας. Η Ομοσπονδία Ρώσων Διανοουμένων είχε επίσης καλέσει σε ανοικτή επιστολή για την οργάνωση «μαζικού αντιπολεμικού κινήματος στη Ρωσία» την οποία είχαν προσυπογράψει χιλιάδες.

Ο Πούτιν θορυβημένος έσπευσε να βάλει τέλος σε αυτές τις κινήσεις πριν αυτές πάρουν μεγαλύτερες διαστάσεις. Απαγόρευσε ακόμα και την αναφορά σε πόλεμο, περιγράφοντάς τον ως «ειδική επιχείρηση». Στο βιβλίο, οι συγγραφείς περιγράφουν τους τρόπους που βρίσκει ο ρωσικός λαός για να συνεχίσει να εκδηλώνει την αντίθεσή του προς τον πόλεμο παρά την μεγάλη καταστολή. Από ποιητές/τριες, φοιτητές/τριες, εργαζόμενοι/ες μέχρι και συγγενείς των Ρώσων φαντάρων έχουν αναπτύξει μια πολύμορφη αντιπολεμική αντίσταση καθώς και ένδειξη αλληλεγγύης προς την Ουκρανία. Πέρυσι 1.121 καταδικάστηκαν για την άρνησή τους να καταταχθούν στον στρατό. Πάνω από 1.000 φαντάροι αντιμετωπίζουν την κατηγορία της λιποταξίας ή της άρνησης εκτέλεσης

διαταγών των αξιωματικών τους. Χιλιάδες έχουν κλειστεί στις φυλακές για την αντιπολεμική τους δραστηριότητα.

Η κυβέρνηση του Κίεβου και της Μόσχας είναι αστικές κυβερνήσεις που στηρίζουν τα συμφέροντα της τάξης των εργοδοτών. Η καθοριστική διαφορά μεταξύ της Ρωσίας και της Ουκρανίας, όμως, είναι μεταξύ ενός έθνους που καταπιέζεται και ένα έθνος που καταπιέζει. Ο Πούτιν έχει στόχο την αναβίωση της παλιάς ρωσικής αυτοκρατορίας χρησιμοποιώντας αναφορές στον Μεγάλο Πέτρο. Έχει δηλώσει σε ομιλία του στις 21 Φλεβάρη 2022, ότι «Η σύγχρονη Ουκρανία είναι κατασκεύασμα της Μπολσεβίκικης, της Κομμουνιστικής Ρωσίας. Η διαδικασία αυτή ξεκίνησε αμέσως μετά από την επανάσταση του 1917, και ο Λένιν και οι συνεργάτες του το έκαναν με έναν τρόπο που ήταν ακραίως σκληρή για τη Ρωσία, αποσπώντας, τεμαχίζοντας αυτό που ιστορικά είναι ρωσικό έδαφος». Σκοπός του Πούτιν είναι να αναβιώσει την φυλακή των εθνών υπό την ρωσική ηγεμονία με τον ίδιο ως Τσάρο.

Το κόμμα των Μπολσεβίκων καθοδήγησε τον Οκτώβρη του 1917 την εργατική τάξη στην εξουσία στη Ρωσία. Ήταν η επαναστατική εργατοαγροτική δημοκρατία που διασφάλισε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης στα καταπιεζόμενα έθνη.

«Μπορεί ένα έθνος να είναι ελεύθερο όταν καταπιέζει άλλα έθνη;» έγραφε ο Λένιν το 1914. «Δεν γίνεται. Για να κατακτήσει την ελευθερία του ο μεγαλορωσικός πληθυσμός πρέπει να παλέψει ενάντια σε αυτή την καταπίεση». Πρέπει να έρθει «σε πλήρη και αμετάκλητη ρήξη με το τσαρικό παρελθόν που μετέτρεψε τους μεγαλορώσους σε δήμιους του ουκρανικού λαού και καλλιέργησε το μίσος στον ουκρανικό λαό προς σε εκείνους που έως και του απαγόρευσαν να μιλά τη γλώσσα του».

Ενάντια στη «ρωσοποίηση» των τσάρων η επαναστατική κυβέρνηση και οι Μπολσεβίκοι εφάρμοσαν την πολιτική της «ουκρανοποίησης». Ενθάρρυναν την διδασκαλία της ουκρανικής γλώσσας, και την άνθιση του ουκρανικού εθνικού πολιτισμού. Τα πρώτα δέκα χρόνια της επανάστασης ήταν η χρυσή εποχή της εθνικής ανόρθωσης και της εθνικής ταυτότητας του ουκρανικού έθνους. Ήταν μόνο μετά την καθοδηγούμενη από τον Ιωσήφ Στάλιν αντεπανάσταση ενάντια στην προλεταριακή διεθνιστική γραμμή πλευσης του Λένιν που η Ουκρανία και άλλοι καταπιεζόμενοι λαοί στερήθηκαν ξανά γλωσσικά, πολιτιστικά και άλλα εθνικά δικαιώματα.

Η κυβέρνηση Ζελένσκι υπονομεύει την αποτελεσματικότητα της μάχης υπεράσπισης της εθνικής κυριαρχίας της Ουκρανίας στηρίζοντας τις επιθέσεις των εργοδοτών κατά των εργαζομένων. Εκμεταλλεύεται τις

συνθήκες πολέμου για να περάσει αντεργατικά μέτρα που περιορίζουν το δικαίωμα στην απεργία και απαγορεύουν τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας. Μετά από τον νόμο περί «αποκομμουνιστικοποίησης» του 2015 με τον οποίο περιορίστηκε η λειτουργία όσων κομμάτων και οργανώσεων είχαν αναφορά στον κομμουνισμό, η κυβέρνηση Ζελένσκι πρόσθεσε στην απαγόρευση αυτή άλλα δέκα κόμματα. Έχει επίσης λάβει και άλλα μέτρα με τα οποία περιορίζει τα γλωσσικά δικαιώματα των ρωσόφωνων. Επιπλέον, υπονομεύει την ανάπτυξη αλληλεγγύης μεταξύ των εργαζομένων της Ρωσίας και της Ουκρανίας καλώντας τους ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ευρώπης να επιβάλουν αυστηρότερες κυρώσεις που πλήττουν δυσανάλογα τους Ρώσους εργαζόμενους. Οι συγγραφείς του βιβλίου περιγράφουν τους αγώνες που ξετυλίγουν οι εργαζόμενοι στην Ουκρανία σε αυτά τα δύο μέτωπα: τις αντεργατικές επιθέσεις των εργοδοτών και της κυβέρνησης Ζελένσκι από τη μια και την εισβολή της Μόσχας από την άλλη.

Η κυβέρνηση του Πούτιν ισχυρίζεται ότι ξεκίνησε αυτόν τον πόλεμο για να αποτρέψει την απειλή του ΝΑΤΟ εφόσον η Ουκρανία γίνει μέλος της. Τα στρατεύματα του ΝΑΤΟ θα φτάσουν στην Μόσχα, έλεγε. Πολλοί στην Αριστερά λένε ότι πρόκειται για έναν πόλεμο δια αντιπροσώπων μεταξύ του ΝΑΤΟ-ΗΠΑ και της Ρωσίας. Η επέκταση του ΝΑΤΟ ανατολικά έγινε κυρίως το 1999 όταν εντάχθηκε η Τσεχία, η Ουγγαρία και η Πολωνία, και το 2004 όταν η Βουλγαρία και έξι άλλες χώρες έγιναν μέλη. Ήταν μια περίοδος που η Μόσχα διατηρούσε καλές σχέσεις με το ΝΑΤΟ και ο Πούτιν συγκεκριμένα σκεφτόταν και είχε προτείνει να γίνει και η Ρωσία μέλος του. Το καθεστώς Πούτιν επομένως δεν έχει καμία σχέση με τον αντι-ιμπεριαλιστικό αγώνα ή τον αγώνα κατά των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων του ΝΑΤΟ. Και δεν αντιπροσωπεύει κάποια προοδευτική δύναμη στον κόσμο λόγω της αντίθεσής του προς τον ιμπεριαλισμό των ΗΠΑ.

Το καθεστώς του Πούτιν υπερασπίζει και προωθεί τα συμφέροντα των Ρώσων καπιταλιστών και μόνο. Δεν υπερασπίζει κάποιες κατακτήσεις της Ρωσικής Επανάστασης του 1917 διότι αυτά έχουν ανατραπεί εδώ και αρκετά χρόνια. Και ακόμα κι αν ίσχυε αυτό, γιατί να υπάρχουν υπολείμματα της μπολσεβικικής επανάστασης μόνο στη Ρωσία και όχι στην Ουκρανία.

Οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ και της Ευρώπης δεν είναι φίλοι του ουκρανικού λαού αλλά το μόνο για το οποίο ενδιαφέρονται είναι η διασφάλιση των συμφερόντων τους. Στην πραγματικότητα αυξάνουν τις πιέσεις στον Ζελένσκι να έρθει σε συμβιβασμό και να κάνει εδαφικές υποχωρήσεις προς τον Πούτιν.

Οι πολιτικές δυνάμεις που υποστηρίζουν ότι εδώ πρόκειται για πόλεμο δια αντιπροσώπων, ουσιαστικά ευθυγραμμίζονται με την προπαγάνδα του Πούτιν περί Ουκρανών που είναι απλά πιόνια του NATO και υποστηρικτών των Ναζί. Κατά βάθος εκφράζουν την περιφρόνησή τους προς τον αγώνα του εργαζόμενου λαού της Ουκρανίας για την εθνική τους αυτοδιάθεση.

Ο πόλεμος του Πούτιν έχει προκαλέσει τριγμούς στην «παγκόσμια τάξη πραγμάτων» που έστησε η Ουάσιγκτον μετά από τον Β. Παγκόσμιο Πόλεμο από τον οποίο βγήκε νικήτρια. Η κάθε μία ιμπεριαλιστική δύναμη στο πλαίσιο της αυξανόμενης κοινωνικής και οικονομικής κρίσης προωθεί τα δικά της συμφέροντα. Έχει ενταθεί η κούρσα των εξοπλισμών από τις ΗΠΑ μέχρι την Αυστραλία και το Βερολίνο. Κομμάτι αυτών των τριγμών και συγκρούσεων είναι και η άρχουσα τάξη της Ελλάδας που έχει επίσης αυξήσει τις προετοιμασίες πολέμου. Διαμορφώνονται νέες συμμαχίες από τους κυρίαρχους καπιταλιστές, όπως οι όλο και στενότερες σχέσεις Μόσχας και Πεκίνου. Η απειλή του πολέμου αυξάνεται και στα Βαλκάνια καθώς το NATO διατηρεί χιλιάδες στρατεύματα στο Κόσοβο τη στιγμή που ο Πούτιν στηρίζει το καθεστώς της Σερβίας.

Οι εργαζόμενοι και οι οργανώσεις μας θα πρέπει να σταθούμε στο πλευρό των συναδέλφων μας στην Ουκρανία που δίνουν μια σκληρή μάχη στην υπεράσπιση της εθνικής τους κυριαρχίας. Ταυτοχρόνως, θα πρέπει να ταχθούμε κατά των κυρώσεων που πλήττουν τον εργαζόμενο λαό της Ρωσίας. Οι εργαζόμενοι στην Ελλάδα γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τις επεμβάσεις του NATO στην περιοχή, και σήμερα από την Αλεξανδρούπολη μέχρι την Κρήτη η ιμπεριαλιστική αυτή συμμαχία ενισχύει τις στρατιωτικές της βάσεις. Χρειάζεται να αναπτύξουμε μια μαζική εκστρατεία για να απαιτήσουμε να κλείσουν αυτές οι βάσεις. Επιπλέον, θα πρέπει να σταθούμε στο πλευρό των Ρώσων που αγωνίζονται κατά του πολέμου.

Ο πόλεμος αυτός αποτελεί μια μεγάλη απειλή για μια ευρύτερη σύρραξη. Πολλά διακυβεύονται για τους εργαζομένους ανά τον κόσμο. Οι εργάτες και οι αγρότες της Κούβας μας δείξει με τη σοσιαλιστική τους επανάσταση το τι είμαστε ικανοί να καταφέρουμε όταν αναλάβουμε την εξουσία. Μας δείχνουν τον τρόπο με τον οποίο μπορούμε να σταματήσουμε την πορεία του ιμπεριαλισμού προς το φασισμό και τον πόλεμο.

Θα ήθελα να σας μεταφέρω τα λόγια της Αλεξάνδρας Προτσένκο, προέδρου της Ομοσπονδίας Ελληνικών Κοινοτήτων της Ουκρανίας. Πρόκειται για μια έκκλησή της από το υπόγειο καταφύγιο στην

μαρτυρική Μαριούπολη στο οποίο βρισκόταν καθώς η Μόσχα την βομβάρδιζε ανηλεώς. Ήταν ένα κάλεσμά της «προς τους Έλληνες όλου του κόσμου να μην αφήσουν τη ρωσική προπαγάνδα να τους κυριεύσει. Πρέπει να λέμε την αλήθεια όπως είναι. Μια γενοκτονία διεξάγεται εναντίον του ουκρανικού λαού, μια γενοκτονία κατά των Ελλήνων της Ουκρανίας από την Ρωσική Ομοσπονδία. Ας πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Πρόκειται για μια απροκάλυπτη τρομοκρατία». Η Προτσένκο περιέγραψε την ολοσχερή καταστροφή των χωριών και της πόλης της Μαριούπολης από τον βομβαρδισμό της Μόσχας, μεταξύ άλλων και του νοσοκομείου για το οποίο ο Πούτιν είχε ρίξει την ευθύνη στις ναζιστικές δυνάμεις του Αζόφ. Διέψευσε επίσης ότι οι μαχητές του Αζόφ ήταν εκείνοι που εμπόδιζαν την ανθρωπιστική βοήθεια και τον κόσμο να διαφύγει από την πόλη. Κάλεσε για αλληλεγγύη και υποστήριξη «για τον αγώνα των Ουκρανών και των Ελληνο-ουκρανών με την οποία θα υπερασπίσουμε την ανεξαρτησία και την εθνική μας ακεραιότητα εναντίον των Ρώσων εχθρών και θα βγούμε νικηφόροι».

Για μας τους εργαζόμενους είναι καθοριστικής σημασίας για να διαμορφώσουμε ένα δρόμο προς τα εμπρός, να έχουμε τη δυνατότητα να ανταλλάξουμε απόψεις, να ακούσουμε διαφορετικές προοπτικές και να εκφράσουμε τη γνώμη μας για ζητήματα του πολέμου δίχως το φόβο ότι στην καλύτερη περίπτωση θα μας πουν πράκτορες της ΣΙΑ και στη χειρότερη θα μας πετάξουν έξω από την αίθουσα. Είμαστε εδώ, λοιπόν, να κάνουμε αυτή τη συζήτηση όπου ο καθένας και η καθεμία να έχει τη δυνατότητα να εκφράσει ελεύθερα τη γνώμη του/της.